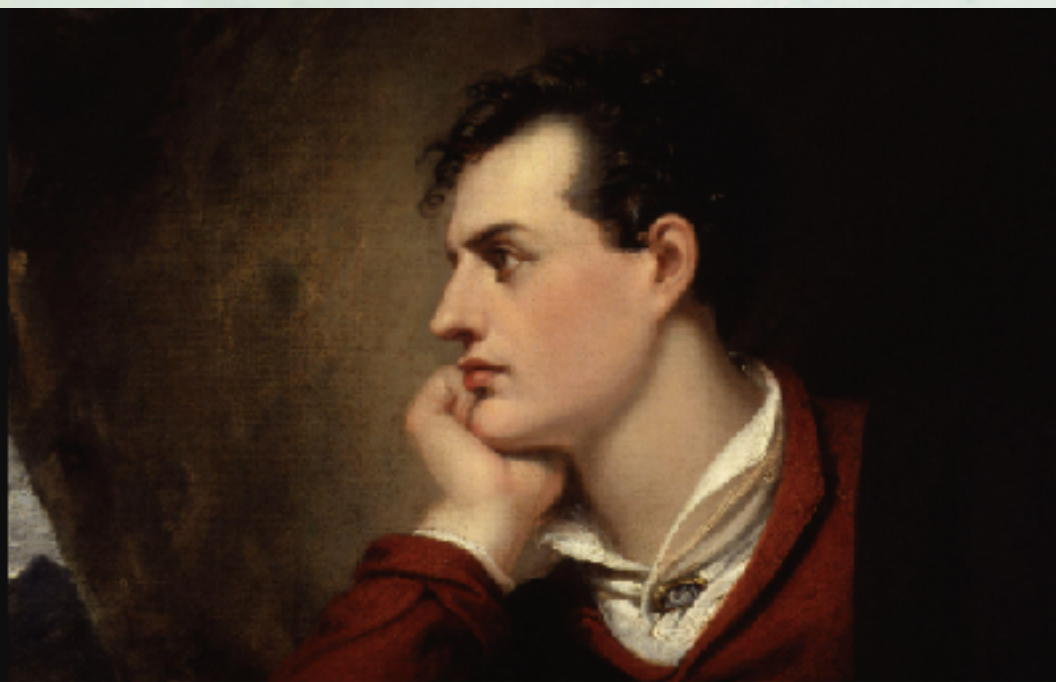

Хотів би жити знов у горах

Джордж Байрон

Хотів би жити знов у горах
Дитям безжурним, як колись,
Блукать між скель, в морях суворих
Між хвиль розбурханих нестись.
Моя ж душа, мов птах прип'ятий,
Що прагне скель і висоти,
Страждає в Англії пихатій,
В краю лукавства й німоти.

Дай утекти мені, талане,
На лоно урвищ і горбів,
Забудь всі титули й кайдани,
Лакуз вельможних і рабів.
Веди мене на хмурі скелі,
Де стогне грізний океан, —
Верни в дитинства дні веселі,
Дай серцю відпочити од ран.

Я мало жив, та відчуваю:
Чужий я в цьому світі лжі.
Навіщо ж темрява ховає
Той знак останньої межі?
Я спав, я снів про щастя, доки
Не заступив тих марень гніт, —
То, Правдо, промінь твій жорстокий
Вернув мене у нищий світ.

Кого любив — давно нема вже,
Та й друзі розійшлись, як дим.
Надію втративши назавше,
Вже й серце стало крижаним.
Хай інколи тамує келих
Скорботу й біль, нехай уста
Сміються між питців веселих, —
Я серцем завжди сирота.

Як слухать ляси разуразні
Не друзів і не ворогів,
Кого у тлум строкатий блазнів
Маєтність або сан привів!
Де ж друзів коло? Чом не склалась
Та приязнь вірна і свята?
Набрид мені вертепний галас
І втіх нещирих марнота.

А ти, о Жінко, світоч вроди,
Й тобі розрада і любов,
Та в серці в мене стільки льоду,
Що я й до тебе охолов.
Цей світ лукавства і облуди
Я б промінять на край хотів,
В якому вільно дишуть груди
Між темних урвищ і хребтів.

Туди б, з незлобним серцем, в бурю,
На те безлюддя, до стихій!
Волю пустку дику й хмуру,
Таку ж, як дух похмурий мій.
О, як мені з душного світу,
Мов голуб до свого кубла,
У небо грозове злетіти,
В кочівлю сонця та орла!

оригінал (англійською)

I would I were a careless child,
Still dwelling in my Highland cave,
Or roaming through the dusky wild,
Or bounding o'er the dark blue wave.
The cumbrous pomp of Saxon pride

Accords not with the free-born soul,
Which loves the mountain's craggy side,
And seeks the rocks where billows roll.
Fortune! take back these cultured lands,
Take back this name of splendid sound.
I hate the touch of servile hands,
I hate the staves that cringe around.
Place me among the rocks I love,
Which sound to Ocean's wildest roar;
I ask but this — again to rove
Through scenes my youth hath known before.
Few are my years, and yet I feel
The world was ne'er designed for me;
Ah! why do darkening shades conceal
The hour when man must cease to be?
Once I beheld a splendid dream,
A visionary scene of bliss!
Truth! — wherefore did thy hates beam
Awake me to a world like this?
I loved — but those I loved are gone;

Had friends — my early friends are fled;
How cheerless feels the heart alone,
When all its former hopes are dead!
Though gay companions o'er the bowl
Dispel awhile the sense of ill;
Though pleasure stirs the maddening soul,
The heart — the heart — is lonely still.
How dull! to hear the voice of those
Whom rank or chance, whom wealth or power,
Have made, though neither friends nor foes,
Associated of the festive hour.
Give me again a faithful few,
In years and feelings still the same,
And I will fly the midnight crew,
Where boisterous joy is but a name.
And woman, lovely woman! thou,
My hope, my comforter, my all,
How cold must be bosom now,
When e'en thy smiles begin to pall!
Without a sigh would I resign

This busy scene of splendid woe,
To make that calm contentment mine,
Which Virtue knows, or seems to know.
Fain would I fly the haunts of men —
I seek to shun, not hate mankind;
My breast requires the sullen glen,
Whose gloom may suit a darkened mind.
Oh! That to me the wings were given
Which bear the turtle to her nest!
Then would I cleave the vault of heaven,
To flee away, and be at rest.